

Israël en de Palestijnen: Van onherstelbare blunder tot onoplosbaar probleem

In 2008 was het zestig jaar geleden dat officieel de staat Israël werd gesticht. Met het uitroepen van de staat Israël ging een grote wens van de Joden in vervulling die sedert het begin van de twintigste eeuw naar een eigen land hebben gestreefd. Dit heet het **Zionisme** (Zion betekent Jerusalem; de Joden wilden een eigen land rond Jeruzalem, de stad die voor hen zoveel betekende; de stad ook waar Jezus geleefd heeft en gestorven is).

Dat rond 1900 het Zionisme opkwam is niet zo vreemd omdat overal in de wereld het nationalisme sterk werd. De Joden streefden dus ook naar een eigen land, een eigen natie. Het Joods nationalisme heet Zionisme en is gericht op het krijgen van een eigen land rond Jeruzalem, de stad uit de Bijbel.

Als de Joden terugkijken op zestig jaar Israël moeten zijn vast stellen dat zij **eigenlijk zestig jaar in oorlog hebben geleefd**. In ieder geval met de Palestijnen voor wie Jeruzalem in godsdienstig opzicht even zo belangrijk is en die door het instellen van de Joodse staat in 1948 uit hun land en huizen werden verdreven en voortaan in vluchtelingenkampen in de nabuurlanden, moesten leven. Het ging daarbij om ongeveer één miljoen Palestijnen. Alle Palestijnse bezittingen en steden zijn door de Joden vanaf 1948 totaal vernietigd.

Omdat Joden zowel als Palestijnen het recht claimen op het land dat thans van Israël is, lijkt het Joods-Palestijnse conflict onoplosbaar.

Volgens de Bijbel is Palestina het door God aan de Joden **beloofde land**. De Joden woonden daar al vanaf het begin van de christelijke jaartelling, zeg maar vanaf het jaar nul. Maar het gebied was officieel veroverd door de Romeinen (Julius Caesar). De Romeinen waren vanaf dat moment weliswaar de baas maar de Joden konden gewoon in hun eigen gebied blijven wonen. De Joden waren het echter niet eens met de Romeinse godsdienst. Rond 70 na Christus, kwamen de Joden in opstand tegen de Romeinen. Die versloegen de Joden echter en verwoestten hun tempel. Vanaf dat moment verspreidden de Joden zich over heel Noord-Afrika en ook over Europa. Deze verspreiding van de Joden heet de **diaspora**. Overal waar de Joden woonden waren zij echter in de minderheid en ze werden (o.a. vanwege hun afwijkende geloof: ze geloofden maar in één god) gediscrimineerd en kregen overal de schuld van (zondebok).

Zoals gezegd streefden de Joden vanaf 1900 naar een eigen staat: het beloofde land. Maar Palestina was in handen van de Turken. Toen die in de eerste wereldoorlog door de Engelsen werden verslagen hoopten de zionisten met hulp van Engeland in het bezit te komen van hun eigen beloofde land: Palestina. Ze gaven Engeland geld voor wapens zodat Engeland de oorlog kon winnen en in ruil daarvoor beloofden de Engelsen (**1917 door minister Balfour**) dat de Joden in Palestina mochten gaan wonen als de Turken waren verslagen.

Daarmee veroorzaakte Balfour een probleem dat nog heden ten dagen voor oorlog zorgt want de Engelse regering had namelijk in 1915 aan de Arabieren (Arabisch nationalisten die ook een eigen land wilden; Palestijnen > Palestina) beloofd dat zij na het verdrijven van de Turken in Palestina mochten gaan wonen.

Na de Eerste Wereldoorlog woonden er dus Joden en Arabieren naast elkaar in Palestina. Dat gaf aanvankelijk nog weinig problemen maar toen er vanuit de hele wereld steeds meer Joden naar Palestina ('ons beloofde land', zeiden de Joden) kwamen er problemen. De Joden kochten steeds meer land op en er groeide vijandschap tussen Joden en Arabieren (= Palestijnen). Nadat Hitler in 1933 aan de macht kwam en de Joden werden vervolgd en weggejaagd gingen ze nog massaler naar Palestina. In 1936 kwam het zelfs tot een burgeroorlog. Engeland kon de problemen niet oplossen.

Na de Tweede Wereldoorlog zeiden de Zionisten dat de Joden alleen nog maar veilig waren in een eigen land en ze begonnen dus weer over de Engelse belofte uit 1915 dat zij een eigen staat zouden krijgen. De Verenigde Naties (die na de 2^e W.O. waren opgericht) probeerden een compromis te bedenken en stelden voor dat Palestina verdeeld zou worden tussen Joden en Palestijnen. Daar waren de Palestijnen het niet mee eens. Maar de Joden riepen in 1948 toch hun eigen staat uit. Zij noemde **Palestina voortaan Israël.**

Vanaf dat moment is er oorlog geweest in het gebied want de Palestijnen waren het niet eens dat er een Joodse staat Israel kwam op hun grondgebied waarvan zijn werden verjaagd. Alle tegenstanders van Israël verenigden zich in 1964 in de PLO (Palestine Liberation Organisation = Palestijnse bevrijdingsorganisatie) onder leiding van Yasser Arafat.

Er kwamen allerlei oorlogen (1967, 1973) maar Israël, gesteund door de VS, was steeds de sterkste. Tijdens de zesdaagse oorlog in 1967 veroverden zij zelfs veel land van de buurlanden, Jordanië, Egypte en Syrië. Deze gebieden hebben de Israëli's nooit teruggegeven. Zij heten tegenwoordig nog 'de bezette gebieden'. Joodse kolonisten bouwen er nieuwe steden (nederzettingen).

Vaak is al geprobeerd het conflict tussen Israël en de Palestijnen op te lossen. Veel Amerikaanse presidenten hielden zich er mee bezig, maar zonder succes. Sedert 1994 hebben de Palestijnen een eigen staat (niet groot) maar over Jerusalem en over de bezette gebieden worden Israël en de Palestijnen het niet eens.

In mei 2008)verscheen er een boek over het conflict in het Midden Oosten. De schrijver noemde de staat Israël 'een onherstelbare blunder'. Daarmee doelde hij natuurlijk op de blunder van de Engelsen in 1915 om het land dat ze eerst aan andere bewoners beloofd hadden, ook nog eens aan de Joden te beloven. Zo ontstond dus ook een onoplosbaar probleem.

Let goed op de kaarten van bron 26 op blz. 103 van het leerboek.